



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **F. S.**, bytem P., zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2103, č. j. MV-134599-3/SO/sen-2012,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 8. 8. 2013 se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. MV-134599-3/SO/sen-2012 ze dne 10. 7. 2013, jímž bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán prvního stupně“) č. j. OAM-57680-10/DP-2011 ze dne 7. 6. 2012, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

V úvodní části žaloby shrnul žalobce průběh správního řízení. Uvedl, že dne 3. 8. 2011 podal žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia. Žádost dle správního orgánu prvního stupně trpěla vadami, protože výzvou č. j. OAM-57680-4/DP-2011 ze dne 27. 2. 2012 žalobce vyzval k doplnění podání a zároveň řízení o žádosti usnesením č. j. OAM-57680-

5/DP-2011 z téhož dne přerušil. Výzva k odstranění vad žádosti byla zaslána na adresu uvedenou žalobcem v jeho žádosti. Zásilka byla jako nevyzvednutá zaslána provozovatelem poštovních služeb zpět dne 22. 3. 2012. Správní orgán prvního stupně následně přistoupil k doručení zásilky veřejnou vyhláškou dle § 25 správního řádu, písemnost pak považoval za doručenou dne 20. 4. 2012. Protože žalobce neodstranil vady žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, zastavil správní orgán prvního stupně řízení o této žádosti rozhodnutím ze dne 7. 6. 2012. Také toto rozhodnutí doručoval na adresu uvedenou žalobcem v jeho žádosti, a poté, kdy se zásilka vrátila jako nedoručená, přistoupil k doručení veřejnou vyhláškou. Uvedené rozhodnutí následně převzala dne 17. 7. 2012 zplnomocněná zástupkyně žalobce. Dne 29. 10. 2012 pak podal žalobce odvolání proti usnesení o zastavení řízení společně se žádostí o prominutí zmeškání úkonu.

Žalobce v první řadě namítl, že jeho odvolání ze dne 29. 10. 2012 bylo podáno v zákonné lhůtě, neboť se o vydání rozhodnutí o zastavení řízení dozvěděl teprve 25. 10. 2012.

Dle názoru žalobce však byl postup žalovaného nezákonný i v případě, že by odvolání bylo opožděné. Dle § 92 odst. 1 správního řádu je totiž nedílnou součástí činnosti odvolacího orgánu v případě opožděného odvolání povinnost zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí však obsahuje v závěru pouze krátké resumé, které má dokazovat postup správního orgánu prvního stupně v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu, a žalobce je tak přesvědčen, že požadavku na přezkum zákonnosti postupu správního orgánu prvního stupně ve smyslu tohoto ustanovení nemohlo dostát. Bez ohledu na věcné námitky uplatněné v odvolání žalobce (resp. jeho doplnění) měl totiž žalovaný přihlídnout k pochybení správního orgánu prvního stupně, který nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu. Tento názor založil žalobce na skutečnosti, že správní orgán prvního stupně zastavil řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu proto, že neodstranil vytčené vady žádosti. Výzva k odstranění vad podání však účastníku nebyla řádně doručena (viz dále), a nemohl tedy ani nastat důvod, na základě kterého správní orgán prvního stupně řízení o žádosti zastavil. Správní orgán prvního stupně tak porušil ustanovení upravující doručování rozhodnutí, jakož i § 2 odst. 3, § 3 a § 4 odst. 4 a § 6 správního řádu.

V následující části žaloby žalobce nejprve poukázal na § 169 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), dle kterého má správní orgán o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia rozhodnout bezodkladně, resp. ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Tuto lhůtu však správní orgán prvního stupně několikanásobně překročil. Žalobce si byl vědom, že uvedená lhůta je pouze lhůtou pořádkovou, nicméně se domníval, že pokud ji správní orgán v míře, jaké tomu bylo v jeho případě, překročil, měl k ochraně oprávněných zájmů žalobce přistupovat o to citlivěji.

Žalobce dále uvedl, že k doručování veřejnou vyhláškou musí být dle § 25 správního řádu splněny dvě podmínky. Jednak musí být nemožnost doručování prokazatelná, a zároveň musí být tato nemožnost opakovaná. Pouhý fakt, že se žalobci nepodařilo výzvu k odstranění vad žádosti jedinkrát doručit, neopravňuje správní orgán k tomu, aby přistoupil k doručování veřejnou vyhláškou. V této souvislosti poukázal též na § 19 odst. 6 správního řádu, dle kterého platí, že „je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně.“, a dále též na zprávu Veřejného ochránce práv ve věci vedené pod sp. zn. 4614/2007/VOP/PP, dle které je třeba za osoby, jimž se prokazatelně nedaří doručovat,

považovat takové osoby, u nichž opakovaně nastávají překážky doručování předvídané v § 23 a 24 správního řádu. Dle žalobce tedy správní orgán prvního stupně při doručování výzvy k odstranění vad žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu postupoval v rozporu s § 19 a § 25 správního řádu, a tato vada je natolik zásadní, že ovlivňuje i zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce. Správní orgán prvního stupně totiž toto řízení zastavil právě z důvodu absence reakce žalobce na uvedenou výzvu, ta mu však nebyla doručena v souladu se zákonem.

Nezákonnost postupu správního orgánu prvního stupně žalobce dále spatřuje v porušení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, dle kterého správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. I kdyby tedy byla splněna podmínka, že se žalobci prokazatelně nedařilo doručovat, byl správní orgán povinen ustanovit mu opatrovníka, nikoli doručovat písemnost veřejnou vyhláškou. Správní řád sice umožňuje neustanovit opatrovníka a doručovat veřejnou vyhláškou tehdy, nejde-li o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo (§ 32 odst. 3 správního řádu), tato podmínka však v případě žalobce splněna nebyla.

S ohledem na výše uvedené tedy žalovaný postupoval dle názoru žalobce v rozporu s § 92 odst. 1 správního řádu, neboť *„zcela ignoroval naprosto evidentní, nezákonné praktiky prvoinstančního orgánu, přičemž tyto nemusel ani nijak složitě hledat, neboť mu byly naservírovány přímo v podaném odvolání, které měl v souladu se zákonem považovat za podnět k nezkumnému řízení“*.

Závěr žalovaného v souvislosti s § 92 odst. 1 správního řádu byl navíc dle žalobce zcela nepřezkoumatelný, neboť se omezil na pouhé konstatování o nedůvodnosti zahájení nezkumného řízení či obnovy řízení bez bližšího zdůvodnění.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a dále aby žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Podáním ze dne 24. 10. 2013 se k žalobě vyjádřil žalovaný.

Žalovaný se nejprve vyjádřil k námitce, že odvolání žalobce nebylo opožděné, neboť se o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dozvěděl teprve 25. 10. 2012. Žalovaný shrnul, že správní orgán prvního stupně usnesení o zastavení řízení zaslal na hlášenou adresu pobytu účastníka řízení. Provozovatel poštovních služeb vrátil písemnost zpět s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán prvního stupně přistoupil k doručení usnesení podle § 25 správního řádu veřejnou vyhláškou. Písemnost byla vyvěšena dne 11. 7. 2012 a sejmuta dne 17. 7. 2012. Dne 17. 7. 2012 byla doručena správnímu orgánu I. stupně plná moc, kterou účastník řízení zmocnil paní S. K., aby zastupovala jeho zájmy v České republice na všech kompetentních úřadech spojených s vyřízením a podáním žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž plná moc udělená paní S. K. byla opatřena úředně ověřeným podpisem žalobce ze dne 25. 5. 2012. Téhož dne zmocněná zástupkyně osobně převzala usnesení o zastavení řízení č. j. OAM-57680-10/DP-2011 ze dne 7. 6. 2012. Posledním dnem k podání odvolání byl den 1. 8. 2012. Žalobce však odvolání podal až dne 29. 10. 2012, tzn. po zákonem stanovené lhůtě, a tudíž se jednalo o opožděné odvolání. Vzhledem k tomu, že účastník řízení v zákonné lhůtě nepodal odvolání, usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 2. 8. 2012.

V souvislosti s námitkou postup v rozporu s § 92 odst. 1 žalovaný uvedl, že žalobce současně s opožděným odvoláním podal dne 29. 10. 2012 i podnět k zahájení přezkumného řízení. Ze sdělení Komise ze dne 11. 7. 2013 č. j. MV-134599-5/SO/sen-2012, které bylo zmocněnému zástupci žalobce doručeno dne 11. 7. 2013, je zcela zřejmé, že Komise řádně přezkoumala usnesení správního orgánu prvního stupně, přičemž konstatovala, že po

posouzení věci nebyl Komisí shledán důvod k postupu podle § 95 odst. 1 správního řádu, a že k porušení právního předpisu, které by mohlo mít za následek nezákonnost přezkoumávaného usnesení o zastavení řízení, nedošlo.

K námitkám žalobce ohledně nezákonnosti doručování písemností, resp. ustanovení § 2 odst. 3 a § 4 odst. 4, žalovaný připomněl, že dle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na území „*cizinec, který pobývá na území k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne změny ministerstvu. Povinnost se na cizince vztahuje, pokud předpokládaná změna místa pobytu bude delší než 30 dnů*“. Prověřením v cizineckém informačním systému žalovaný zjistil, že žalobce byl hlášen k pobytu na území České republiky od 3. 8. 2011 do 31. 10. 2011 na adrese P., na kterou mu též byly písemnosti doručovány. Změnu místa pobytu nahlásil žalobce až 25. 9. 2012. K tomu žalovaný uvedl, že bylo zcela v dispozici žalobce, aby v případě, že se nezdržoval na adrese, kterou on sám nahlásil jako místo svého pobytu a zdržoval se na jiném místě na území České republiky, tuto skutečnost sdělil správnímu orgánu prvního stupně a tím zajistil, že písemnosti mu budou doručovány na místo, kde se fakticky zdržuje. Pokud tak žalobce nepostupoval, vystavil se svým jednáním nebezpečí, že bude považován za osobu neznámého pobytu a bude postupováno podle právních předpisů, které doručování těmto osobám upravují.

Za daných okolností správní orgán prvního stupně zcela správně zaslal výzvu k odstranění vad žádosti žalobce na adresu P. Provozovatel poštovních služeb adresáta nezastihl, vyzval jej však k vyzvednutí zásilky, kterou uložil na poště, a zanechal mu poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 5. 3. 2012. Dne 22. 3. 2012 provozovatel poštovních služeb vrátil zásilku správnímu orgánu prvního stupně zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý, a zásilku nebylo možno vložit do schránky. Správní orgán prvního stupně pak žalobce správně považoval za osobu neznámého pobytu a v souladu s § 25 správního řádu přistoupil k doručení zásilky veřejnou vyhláškou. V projednávaném případě přitom nebylo na místě ustanovit žalobci opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d), neboť se nejednalo o účastníka, kterému by měla být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo.

S ohledem na výše uvedené navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 3. 11. 2011 podal žalobce u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a zákona o pobytu cizinců.

Žádost dle správního orgánu prvního stupně trpěla vadami, pročez výzvou č. j. OAM-57680-4/DP-2011 ze dne 27. 2. 2012 žalobce vyzval k doplnění podání, a zároveň řízení o žádosti usnesením č. j. OAM-57680-5/DP-2011 z téhož dne přerušil. Výzvu i usnesení zaslal správní orgán prvního stupně na adresu P., kterou žalobce uvedl ve své žádosti a kterou dle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců hlásil ode dne podání žádosti jako nové místo svého pobytu. Provozovatel poštovních služeb, jehož prostřednictvím byly výše uvedené písemnosti doručovány, žalobce na uvedené adrese nezastihl, proto mu na místě zanechal výzvu k vyzvednutí zásilky a příslušné poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 5. 3. 2012. Dne 20. 3. 2012 vrátil provozovatel poštovních služeb zpět správnímu orgánu prvního stupně s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán prvního stupně následně přistoupil k doručení obou písemností veřejnou vyhláškou dle § 25 správního řádu, kterou vyvěsil dne 5. 4. 2012 a sejmul dne 20. 4. 2012.

Usnesením č. j. OAM-57680-10/DP-2011 ze dne 7. 6. 2012 správní orgán prvního stupně řízení o žádosti žalobce zastavil s tím, že žalobce nedoložil náležitosti potřebné

k vyhovění žádosti a nesplnil tak povinnost dle § 46 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, čímž naplnil důvody pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Uvedené usnesení správní orgán prvního stupně opět doručoval prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb na adresu hlášenou žalobcem jako místo pobytu na území České republiky. Provozovatel poštovních služeb ani tentokrát žalobce na uvedené adrese nezastihl, zanechal mu výzvu k vyzvednutí zásilky a příslušné poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 12. 6. 2012. Dne 27. 6. 2012 vrátil provozovatel poštovních služeb zásilku zpět správnímu orgánu prvního stupně, i tentokrát s informací, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán prvního stupně i tentokrát přistoupil k doručení usnesení veřejnou vyhláškou, kterou vyvěsil dne 11. 7. 2012. Dne 17. 7. 2012 pak usnesení převzala zplnomocněná zástupkyně žalobce.

Dne 25. 10. 2012 žalobce, resp. jeho nově zplnomocněný zástupce, který jej zastupuje též v řízení před soudem, nahlédl do spisu ve věci. Následně dne 29. 10. 2012 podal žalobce proti usnesení o zastavení řízení odvolání, v němž uplatnil v podstatě shodné námitky, jaké byly obsaženy v žalobě, a požádal o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Zároveň s odvoláním podal žalobce též podnět k zahájení přezkumného řízení.

Usnesením č. j. OAM-57680-16/DP-2011 ze dne 12. 11. 2012 správní orgán prvního stupně prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání neprominul, a následující den postoupil odvolání žalovanému.

Sdělením č. j. MV-134599-5/SO/sen-2012 žalovaný žalobce informoval, že neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení dle § 95 odst. 1 správního řádu.

Rozhodnutím č. j. MV-134599-3/SO/sen-2012 ze dne 10. 7. 2013 žalovaný odvolání žalobce jako opožděné zamítl.

Městský soud v Praze žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jim předcházela, v rozsahu uplatněných žalobních bodů přezkoumal, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, jaký tu byl v době rozhodování správního orgánu, a shledal, že žaloba není důvodná.

Soud na prvním místě nemůže přisvědčit námitce žalobce, že jeho odvolání ze dne 29. 10. 2012 bylo podáno včas. Ze správního spisu vyplynulo, a mezi žalobcem a žalovaným je na tom ostatně shoda, že usnesení správního orgánu prvního stupně č. j. OAM-57680-10/DP-2011 ze dne 7. 6. 2012 převzala dne 17. 7. 2012 osobně zplnomocněná zástupkyně žalobce. I pokud by tedy byl za okamžik, kdy bylo žalobci rozhodnutí oznámeno, vnímán až tento okamžik, nikoliv okamžik dřívějšího doručení, konec lhůty k podání odvolání připadal na 1. 8. 2012. Žalobce svou námitku, že se s usnesením správního orgánu prvního stupně seznámil teprve 25. 10. 2012, v žalobě nepodepřel žádným tvrzením, natož důkazem. Tuto skutečnost pouze bez dalšího konstatoval, přičemž správní spis, jakož i předchozí text žaloby tvrzené skutečnosti odporuje. Dle názoru soudu tedy žalovaný zcela správně v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné zamítl.

Nebylo možné přisvědčit ani žalobcově námitce, že napadené rozhodnutí, konkrétně jeho část věnující se eventuálním předpokladům pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, je pro stručnost a nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelná. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 334/2009-32 ze dne 30. 11. 2012, v němž uvedl následující:

„Smyslem a cílem ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu není to, aby správní orgán v každém případě opožděně podaného odvolání rozsáhle odůvodňoval, že nebyly zjištěny podmínky pro přezkum rozhodnutí, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Je

jistě povinností správních orgánů zabývat se těmito otázkami, postačí však vyjádření o tom, zda byly podmínky pro přezkum (obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí) shledány či nikoliv. Opačný závěr by ve svých důsledcích znamenal, že by se odvolací orgán zabýval věcí meritorně přesto, že odvolání bylo podáno opožděně. Takový závěr by popíral smysl ustanovení o tom, že opožděně podané odvolání správní orgán zamítne, neboť podrobné zdůvodňování závěru o tom, že nejsou splněny podmínky a předpoklady pro zahájení přezkumného řízení (obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí) by v podstatě znamenalo to, že se správní orgán věcně problematikou zabývá.“

S uvedenou citací se následně shodl též Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 9 As 172/2012-32 ze dne 1. 3. 2013, dle kterého „[s]kutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004 odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost“.

Rozhodnutí žalovaného bylo ve smyslu výše shrnuté judikatury zcela v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu, žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí proto není důvodná.

Konečně žalobce namítal, že závěr žalovaného o neexistenci předpokladů pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, byl zjevně nesprávný, neboť správní orgán prvního stupně porušil svým postupem při doručování výzvy k odstranění vad žádosti příslušná ustanovení o doručování, a v důsledku toho též zásady správního řízení dle § 2 odst. 3, § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu. Ani této žalobní námitce však Městský soud v Praze nemohl přisvědčit.

Úvodem je třeba poznamenat, že prakticky totožnou skutkovou situací se v minulosti již zabýval Nejvyšší správní soud, a to konkrétně v rozsudku č. j. 7 As 130/2012-29 ze dne 29. 11. 2012. V něm sice potvrdil žalobcem naznačený názor, že před přistoupením k doručování vyhláškou musí správní orgán vyvinout vyšší aktivitu ke zjištění pobytu účastníka řízení, než se pouze spolehnout na sdělení provozovatele poštovních služeb, že adresát je na příslušné adrese neznámý. Zároveň ovšem Nejvyšší správní soud vyslovil jednoznačnou prioritu doručování písemností fikcí. Konkrétně k tomu Nejvyšší správní soud uvedl následující:

„Instituty doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka a doručování jemu jsou navíc koncipovány jako krajní prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup podle ust. § 19 až § 24 správního řádu. O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná, pokud se jí daří doručovat, byť fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. [...] Také doručení fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu je tedy nutno upřednostnit před doručováním veřejnou vyhláškou či ustanovením opatrovníka a doručováním jemu. Důvodem je i skutečnost, že postup předcházející nastoupení fikce zaručuje vyšší ochranu práv adresáta, neboť se může s ohledem na ust. § 23 odst. 4 správního řádu snáze a rychleji dovědět o neúspěšném doručení a svá práva tak v řízení účinněji chránit.

Pro úplnost je nutno poznamenat, že podmínkou fikce podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu není, na rozdíl od předchozí právní úpravy, to, že se adresát v místě doručování zdržuje (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 - 118). Jakkoliv se tato úprava může na první pohled zdát přísnější, neboť umožňuje nastoupení fikce

doručení i v případě, že se v místě doručování adresát nezdržuje, fakticky dochází k posílení ochrany adresáta proti případnému pochybení poštovního doručovatele.

Pokud by podle dřívější právní úpravy poštovní doručovatel pochybil a sdělil správnímu orgánu v rozporu se skutečností, že se v místě doručování adresát nezdržuje, a správní orgán by dalším šetřením nezjistil pobyt adresáta, přistoupil by k doručování veřejnou vyhláškou, popř. doručování ustanovenému opatrovníkovi. Za této situace by mohlo dojít k tomu, že by se adresát primárně pro pochybení poštovního doručovatele vůbec nemohl zúčastnit řízení. Obrana proti takovému pochybení by u něj přicházela v úvahu až ex post, a to případně i s velkým časovým odstupem, než by se o rozhodnutí ve věci dozvěděl.

Naproti tomu podle současné právní úpravy, pokud poštovní doručovatel pochybí a nesprávně sdělí odesílateli, že se v místě doručování adresát nezdržuje (a ani zde nemá domovní schránku), zároveň podle ust. § 23 odst. 4 správního řádu na vhodném místě (například na vnitřní straně vstupních dveří nebo na nástěnce bytového domu apod.) zanechá oznámení o neúspěšném doručení písemnosti. Tato skutečnost je pro adresáta přes možnou fikci doručení výrazným pozitivem. Navzdory pochybení poštovního doručovatele má totiž možnost všimnout si oznámení o neúspěšném doručení, vyzvednout si zásilku, kontaktovat správní orgán a svá práva tak mnohem efektivněji bránit. Nová právní úprava tedy účinně eliminuje závažné dopady případného pochybení poštovního doručovatele.

Je přitom nutno vzít v úvahu, že zanechání oznámení o neúspěšném doručení (a tedy i následná fikce doručení) přichází při doručování fyzické osobě v úvahu pouze tehdy, je-li v souladu s ust. § 20 správního řádu doručováno na adresu pro doručování, na adresu pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na adresu trvalého pobytu a ve věcech podnikání do místa podnikání. Půjde tedy vždy o adresu, na niž osoba musí být připravena převzít doručovanou písemnost. Na základě ust. § 19 odst. 3 správního řádu bude navíc prioritně doručováno na adresu, kterou tato osoba uvede v daném konkrétním řízení jako adresu pro doručování.“

Dle názoru Městského soudu v Praze byla tedy žalobci výzva k odstranění vad žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia řádně doručena fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Správní orgán prvního stupně zaslal výzvu v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu na adresu, na které byl žalobce dle cizineckého informačního systému na území České republiky hlášen k pobytu a kterou uvedl také v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Provozovatel poštovních služeb poté, kdy žalobce na uvedené adrese nezastihl, zanechal vedle doručenky v souladu s § 23 odst. 4 a 5 na místě výzvu k vyzvednutí uložené zásilky i poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 5. 3. 2012, načež ji provozovatel poštovních služeb 20. 3. 2012 (tedy po více než deseti dnech požadovaných § 23 odst. 4 správního řádu) vrátil správnímu orgánu s oznámením, že adresát je na uvedené adrese neznámý. V této souvislosti považuje Městský soud v Praze za vhodné připomenout, že dle názoru vysloveného v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 241/2014-41 ze dne 20. 12. 2016 nemá na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta, či nikoli. V posuzovaném případě byla tedy výzva k odstranění vad žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu řádně doručena fikcí ve smyslu § 24 odst. 1, a to posledním dnem desetidenní lhůty ode dne 5. 3. 2012, kdy byla zásilka na poště připravena k vyzvednutí.

Čistě pro úplnost soud dodává, že k zásahu do žalobcových práv nemohlo dojít pouze proto, že správní orgán prvního stupně navzdory platnému doručení fikcí písemnost dále doručoval též veřejnou vyhláškou dle § 25 správního řádu – tím méně pak tento postup mohl

představovat předpoklad pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. srpna 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu